

σκέπτονται στη Σουηδία, περπατούσε δίως περπατάνε στο Βατικανό και καμάρωνε σαν Αφρικανική γαμψήλα...

Ήταν, δηλαδή, με δύο λόγια, μία κυρία ύψηλης περιωπής των Άθρων, από τις αξιοσημείωτες αυτές, που βγήκαν τώρα τελευταία...

Και επιτέλους, η μεγάλη ημέρα του γεμιάτος έφθασε ! Σάν έγιναν όλα έτοιμα, η κ. Τομιοίση κάθησε, άμυρσιμένη τέλος, σ' έναν καναπέ, αναστενάζουσα βαθύως :

—Αχ, αυτές η ύπαιθροίς !.. Δεν είναι σήμερα για τίποτε !.. Μιά φορά ήσαν ύπαιθροίς, που δούλευαν σάν καματερά και τίποτε δεν έπαρναν. Ήσαν σήμερα είναι και κλέφτο-ς και ξεροκέφαλες και άκροβές. Έντυχός που τοιούτο το κούτσουρο, η Εύαγγελή, που δεν νοούθη και πολλά, άκουσε όμως λίγο !.. υποφέρετα... Μά έννοια της, και θά την κάνω ταράσα αυτή !.. Θά την κάνω μία δουλεύτερα πρώτης τάξεως, φτάνι που έπεσε στα χέρια μου !.. Ας εινε, πρώτα ο Θεός, να μείνη εύχαριστημένος ο κ. ύφαιτουργός !..

Από τις πέντε το πρωί, ήσαν όρθη στο πόδι η κ. Τομιοίση. Σάλες, κουζίνες, κρεβατοκάμαρες, τραπέζιαρες και άντρες, όλα στρωμένα και γυαλισμένα, λάμπανα, έτοιμα !.. Τά φαγητά εν τάξει !..

—Γρήγορα καθάρισε, Εύαγγελή τα ρεπάνια !.. Σαρανταοχτώ ρεπάνια, μωρά, στρωγγυλά, ροδαλά και χαρωπά, Ξη γά τον καθένα.

Κι η Εύαγγελή, με άργες βοδιού κινήσεις, βοδιού γεμιάτου ήσυχια και μαγαρότητα, τά καθάρισε ένα προς ένα.

—Γρήγορα, Εύαγγελή, και θάρηθ ο κ. ύφαιτουργός !..

Η ώρα έφθασε, κοντε... Η κ. Τομιοίση γύρισε, καμαρώνοντας έκστατική, μικροστά σέ όλα τά δωμάτια της, τά στολισμένα, τά σιγνησμένα, τά έτοιμα ! Κι έπειτα καμάρωνε τά φαγητά. Από έκσταση σέ έκσταση. Η κρέμα, τά ψητά, τα φετίκια του λευκού ψαμιού, ψιλά, σάν τογαφοχαρο κομ μένα, ή σωλάτες, τά λεγκουμά, τά φρούτα, τά όρεκτικά Παράδεισος των όφθαλμών και άπόλαυσις του στομάχου. Και στη μέση το εσοφρατίς, που ελίμει, ήμεισε, η έκλιηξ των έκλιηξων και ή επίτυχια της επίτυχίας : Τό χοιρινό κεφάλι αλ' Αγγλία !..

Υπόχρουν, οδοφνημένο, με ένα στέμμα από κοιμμένα λεμονία και ροδαλά ρεπάνια στην κορυφή — χρυσάκι και ρουμάνια, θά νόμει κανείς — με μία τραχηλιά τριγύρω στο λαιμό του, από σαστέ καρδιά, μαρούλια φρούσια, έλιες Ίσπανικές και πολύχρωμα, σάν περδέλω, λεγκουμά, πατάτες, μαντάκια, μαϊντανό και μπαζέλια και άρακά σαστέ.

Ο Πραξιτέλης δεν θά στάθηκε έτοι θαυμάζοντας, δταν άποτελειώθη τον Έρμη, τό άριστοόργημά του...

—Αουπόν, Εύαγγελή, κατάλαβε ; Θά φέρη την πατέλλα έτοι, όπως εινε, και θά την βάλη στη μέση, στο τραπέζι, ολόκληρη. Κιτάξει μη το κόψης κομμάτια... Θά το κόψω στο τραπέζι έγώ, όπως κάνουνε και στην Αγγλία !..

—Βέβαια, κυρία !..

—Και... Αλλά δεν ένοφύτασε να τελειώσει. Της πόρτας το κουδούνι χτύπησε και ή κυρία έτρεξε για να δεχθι τους ύψηλους της ξένους. Ο κ. ύφαιτουργός, με την κυρία του, ή κονταλά, ο άνηψός, ή δευτεροθ το κ. ύφαιτουργού άντριά, που μόλις ήθε από την Άνδραβίδα, και ο συμβολαιογράφος κομμάταρχης του.

—Ω, κύριε ύφαιτουργέ !.. Τιμή μεγάλη για τό σπίτι μας !.. Πώς ήσαστε, κυρία ύφαιτουργού ; Τι έπατε ;... Τό μικρό σας έχει Βιαρά ; Θεός και Παναγία !.. Χαριτωμένη ή άνηψιά σας, κύριε ύφαιτουργέ !.. Και τί μάς φέρατε από την Άνδραβίδα, δισκουίν ;... Εινε ο κόσμος ήγιος, εκεί ;... Έδώ, κύριε συμβολαιογράφε, βάλτε την διατρέλλα σας. Τι ώραια μεταξοτή διατρέλλα ! Θά εινε βεβαίως Έθρωπική ! Αουπόν, τό μικρό σας έχει Βιαρά ; Χριστός και Παναγία ! Λίγη κόκκινη καντιοζάκια να τού δώσετε. Εινε ένα να ήνι. Ξεδιαλέμον για την Βιαρά !..

Και έλεγε, και έλεγε, για όλα, με ένταξερμον. Για την Άνδραβίδα, για την Βιαρά, για τη μεταξοτή διατρέλλα, για τη χαριτωμένη άνηψιά. Αλλά ο νοός της ήταν πλω. Μέσα στην κουζίνα... Στις κρέμας, στις σαλάτες, στα ψητά, και προπάντων στο χοιρινό κεφάλι, ποι... Έγγυετόμενος !..

—Ω, να πά' η όργη, και τό λησιμόνησε !.. Μά πώς της ξεφύργε, καλέ !.. Να λησιμόνησε να της πη να βάλη και λίγο σέλινο στη μνήη, όταν θά το έφρανε !.. Καλά της φαίνονταν ότι καλά ξεχάσε. Μά δόξα σοι ο Θεός, που τό θυμήθηκε !.. Γιατί μορφοσε ή τό σερόβιη, εκείνη ή άνόητη, με τό κούβουνα άδειανό !..

Και πεταχθηκε μία στιγμή στην πόρτα της κουζίνας. —Εύαγγελή, Εύαγγελή ! Άκουσε εδώ, Εύαγγελή. Ο κ. θά σερόβις το χοιρινό κεφάλι, πρόσέξτε τή βάλησ στη μνήη φρέσκο σέλινο.

—Βέβαια, κυρία... Κιτάξει μη τρεβίρεις χωρίς σέλινο στη μνήη... ομιάσ σου, κακομοίρα !.. —Έννοια σου, κυρία...

Έπατέλους, τρώνε !.. Όλα εν τάξει ! Όλα όραία και ύπαιθρο !..

—Τά συγχαρητήριά μου, κυρία Τομιοίση. Η μαγειρισά σας εινε πρώτης τάξεως. Από που την πήρατε ;

—Από την... Πολωνία !..

—Μαγειρεύει έξοχα !..

—Ήτανε, ξερετε, σ' ενός μαρκασιού πρώτα, ο άπολος μετά τον πόλεμο, ξεπέσε...

Και έπειτα πήρε ο καθένας την κουβέντα του. Η καντιοζάκια, ή Βιαρά, ή Άνδραβίδα, τά συμβόλαια, ή δικαιοπραξίες, ο ρομαντισμός, ή γούστη, τά πολιτικά.

—Οι ύφαιτουργοί, κυρία μου, μαρτυρούνε σήμερα !.. εινε ο κ. ύφαιτουργός. Ο κόσμος εινε άπαιτητικός πολύ... Ανάθεμα την ώρα που δέχθηκα να γίνω ύφαιτουργός !..

Και πάλι φλυαρία για την Βιαρά, την καντιοζάκια, την Άνδραβίδα, τη γούστη, τά συμβόλαια, τά τέλη και τά σημαντα και τούς ρομαντισμούς...

Τά ρεπανία έχάρτησαν σάν καταπότα. Τά όρεκτικά άδειασαν... Η Εύαγγελή άλλαξε με προσοχή τά πιάτα. Και τέλος, ήλθεν ή στιγμή. Η μεγάλη της έκλιηξως και ή Ιερά της έκλιηξως στιγμή ! Αλλά, αν ήθεθ : ή στιγμή, ή Εύαγγελή δεν έρχόταν. Ο κ. ύφαιτουργός, ή άνηψια του, ο άραθαντιστικός της, ο συμβολαιογράφος, έμειναν κρατώντας τά προύνα και περιμένοντας... Τσιμπούσανε λίγο - λίγο από τό ψωμί, ξανάπαν για την Βιαρά, γά την Άνδραβίδα, για τά τέλη, τά χαριστήρια, τη γούστη, μά ή Εύαγγελή δεν φαινότανε.

Πέρασε ένα, πέρασαν δύο, τρία, τέσσερα λεπτά. Η κ. Τομιοίση καθόταν άπάνω σέ άναμμένα κάρβουνα...

—Μά τί κάνω αυτό το κτήνος, τί κάνω, έπατέλους ; διαλογόζοτανε. Όλα ήσαν έτοιμα... Η οάλουα, ή γαστρονόμος, τό κεφάλι... Τι εινε ή άνοητη, τό ζώον, και δεν έρχεται !..

Και τό μυαλό της πήγε στις σάψιες τ'ς κακές. —Μή λησθώμενος, μην έπαθε άσχημία, μη την έδοκασήσαν πολιτικού άντίπαλο του κ. ύφαιτουργού, να μη την κλέψαν, τό ζώον !.. Όλα εινε δυνατά...

Χτύπησε και ξεαναχτύπησε, και πάλι ξεαναχτύπησε τό ήλεκτρικό κουδούνι...

Άφανη ή Εύαγγελή !..

Έπατέλους, δεν μπόρεσε να κρατηθ ή κ. Τομιοίση, και σπάρθηκε :

—Σας ζητώ συγγνώμη μα στιγμή !.. Προέπει... Αλλά δεν πρόφτασε να τελειώσει. Ένα γέλιο γυαλωτό, την έκανε να σταθι σάν άγαλμα, εκεί που ήταν.

—Βρε τί γελάνε τούτοι !..

Και γύρε σε να ιδή.

Η Εύαγγελή, περήφανη, σοβαρή και καμαρώνουσα, σάν να επιτελούσε προέιν-εργόν, έμεινε μέσα στην τραπέζιαρα, κρατώντας φριμθεντικά την κεφαλή του χοιρού μέσα στην πατέλλα. Φρόνημη και προνοητική, έμειλε και προσεχτική, τίποτε δεν είχε λησιμόνησει από όσα της είχε συστήσει ή κυρία της.

Ότε το σέλινο έκομια !.. Μά με διαφορά ; δε αντί να τό βάλη στη μνήη της κεφαλής του χοιρού, τό είχε βάλει...στη δική της τη μνήη !..

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

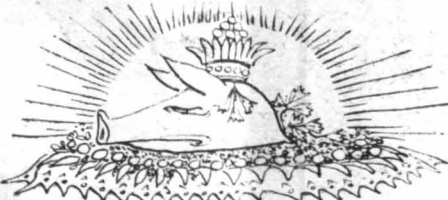
Η ΘΑΥΜΑΣΤΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΛΙΕ

Ο Μωρίς Σεβαλιέ, καθώς αναφέρουν ο Κινηματογραφικά Νέα, εινε την ακόλουθη περιπέτεια με μία θαυμάστριά του. Ένα θράβυ μάταια αγωνιζόταν να κοιμηθί τό κρεβάτι του. Ένας παράξενος θόρυβος τον έκανε κάθε τόσο ν' άνοιγη τρομαγμένος τό μάτια του.

Στό τέλος έλασε την ύπομονή του, πήρθηκε από τό κρεβάτι κι άρχισε να περπατά σάν δαιμονιμένος μέσα στο δωμάτιο και ν' αναποδογυρίζη όλα τά έπιπλα για να δη από που προερχόταν αυτός ο θόρυβος. Ξαφνικά τότε άκουσε κάτω από τό κρεβάτι του άκράτητα γυναικεία γέλια κι έπειτα από λίγο παρουσιάστηκε μπροστά του μία πολύ όμορφη νέα. Ηθελε, καθώς τού ειπε, να θεσπασθί αν ροχαλιέ. Μά ήταν τόσο στενωχώρα κάτω από τό κρεβάτι του Σεβαλιέ, ώστε δεν μπορούσε ν' αναπνεύσει κι άρχισε να στριφογυρίζη από δω κι από εκεί και να προκαθί τό θύμιό του κι ενώ εύχαριστώσ θά ήθελε να πετάξη τη νέα από τό παράθυρο, την ώδηγησε μ' ευγένεια ως τό διάδρομο και την παρακάλεσε να τον άφήση να κοιμηθί γιατί ήταν κουρασμένος. Έννοείται ότι της ίκανοποίησε την περιέργειά της και της άρκισήθηκε ότι κοιμάται ήσυχος σάν μωρό παιδί κι άκόμη αν κάτω από τό κρεβάτι του θρικόκεται μία τόσο χαριτωμένη θαυμάστριά του.

Τά συγχαρητήριά μου, κυρία Τομιοίση !..

Με ένα στέμμα από λεμονία και ρεπάνια, σάν από χρυσάκι και ρουμάνια !..